

ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଏମିତି ଜଣେ ଭକ୍ତ

ରଥଯାତ୍ରାକୁ ଆସିନଥିଲେ ବୋଲି ନନ୍ଦିଘୋଷ ଅଟକାଇଥିଲେ ଶ୍ରୀକଗନ୍ନାଥ

ଶ୍ରୀ

କଗନ୍ନାଥଙ୍କ ରଥଯାତ୍ରାରେ ନାନା ଅଲୌକିକ ଘଟଣାମାନ ଘଟିବାର ଅନେକ ପ୍ରମାଣ ମିଳେ । ଭକ୍ତର ମାନ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ କେତେବେଳେ ଭଗବାନ ବକରାମ ଦାସଙ୍କ ବାଲି ରଥରେ ବିଜେ କରିଛନ୍ତି ତ କେତେବେଳେ ରାଜାଙ୍କୁ ସ୍ୱପ୍ନାଦେଶ ଦେଇ ଭକ୍ତ କଗନ୍ନାଥ ଦାସଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀଶାଳାକୁ ମୁକ୍ତ କରିଛନ୍ତି ତ କେତେବେଳେ ଭକ୍ତର ଭୋକ ଦୂର ପାଇଁ ନିଜକୁ ଅର୍ପିତ ସୁନାଆଳିର ବିଦ୍ୟାଧର ବଡ଼ାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଭକ୍ତ ବନ୍ଧୁ ମହାନ୍ତିଙ୍କର ହାତକୁ, ଦୂରରେ ଥାଇ ଭକ୍ତ ଦାସିଆ ବାଉରୀର ନଡ଼ିଆକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି ନିଜର ମହାବୀର ବଡ଼ାଇ । ଗାଡ଼ଗୋବିନ୍ଦ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ସୁଦୂର ପଲ୍ଲୀରେ ବାଉରୀ ଶୋଭାରେ ଗାଡ଼ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲୁଥିବା ବୁଢ଼ୀର ବାଉରୀ କିଆରୀରେ ହାକର ହୋଇଛନ୍ତି । ଗର୍ବୀର ଗର୍ବ ଦୂର୍ବ ପାଇଁ କେତେବେଳେ ଅଟକି ରହିଛନ୍ତି ତ ରଥ ଉପରେ । କେତେବେଳେ ଭକ୍ତ ହାତର ଖର୍ଚ୍ଚ ପାଇ ମାନ ଭାଙ୍ଗି ମାନଗୋବିନ୍ଦ । ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ ମହାନ ଲୀଳା ବୁଝିବା ସାଧାରଣ ମାନବ ପକ୍ଷେ ଅସମ୍ଭବ । ସେ ଭାବକୁ ନିକଟ, ଅଭାବକୁ ଦୂର । ସିଏ ତାଙ୍କୁ ଯେପରି ଭଜିଛି ସେ ସେପରି ତାଙ୍କୁ ପାରିଛି

। ସିଏ ତାଙ୍କୁ ଯେଉଁ ରୂପରେ ଦେଖିବାକୁ ଚାହିଁଛି ସେ ସେହି ରୂପରେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଛି । ସିଏ ପରା ଜଗତରନାଥ କଗନ୍ନାଥ ଏହା ନ କରନ୍ତେ ବା କିପରି ? ତାଙ୍କରି ଭକ୍ତ ସାଲବେଗ । ମାତା ତାଙ୍କର ହିନ୍ଦୁ ରମଣା ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପିତା ଥିଲେ ମୋଗଲ ସୁବେଦାର ଲାଲବେଗ । ସାଲବେଗ ସୁବେଦାର ଅବସ୍ଥାରେ ଏକଦା ଭୀଷଣ ଭାବରେ କ୍ଷତାକ୍ତ ଓ ପାଟିତ ହୋଇଥିଲେ । ଯେତେ ଔଷଧ ଲଗାଇଲେ ମଧ୍ୟ କ୍ଷତର ଉପଶମ ହେଲା ନାହିଁ । ନିଜ ମା'ଙ୍କ ପରାମର୍ଶକ୍ରମେ ବୃନ୍ଦାବନ ବିହାରୀଙ୍କୁ ଉପାସନା କରି ବ୍ୟାଧିମୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ କରୁଣାକୁ ମୃତ୍ୟୁମୁଖରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଥିବାରୁ ନିଜର ସମସ୍ତ ଜୀବନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଦପଦ୍ମରେ ସମର୍ପଣ ପୂର୍ବକ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଜୀବନଯାପନ କରିବାକୁ ସ୍ଥିର କରିଥିଲେ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅବସ୍ଥାରେ ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ରରେ ଆସି ଅବସ୍ଥାନ କରିଥିଲେ । ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ରରେ ଅବସ୍ଥାନ କାଳରେ ସାଲବେଗ ଶ୍ରୀକଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବହୁ ଜଣାଣ, ଭଜନ ରଚନା କରିଥିଲେ ଓ ତାହାକୁ ଗାଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ । ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ରରେ ଅବସ୍ଥାନ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବୃନ୍ଦାବନ ଯାଇ ବୃନ୍ଦାବନ ବିହାରୀ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରିବା ପାଇଁ ଭକ୍ତା ତାଙ୍କର ବଳବତ୍ତର ହୋଇ ଉଠିଥିଲା । ଶ୍ରୀକଗନ୍ନାଥଙ୍କ ପ୍ରତି ସାଲବେଗଙ୍କର

ଥିଲା ପ୍ରମାଣ ଚିହ୍ନ । କାନ୍ତିରେ ଯଦନ ହୋଇଥିବାରୁ ଶ୍ରୀମନ୍ଦିରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଶ୍ରୀକଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରିବାର ସୁଯୋଗ ନ ଥିବାରୁ ପ୍ରତିବର୍ଷ ରଥଯାତ୍ରାରେ ରଥାରୁ ଶ୍ରୀକଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରି ଆତ୍ମସନ୍ତୋଷ ଲାଭ କରୁଥିଲେ । ଏକଦା ସାଲବେଗ ବୃନ୍ଦାବନ ଯାଇ ସେଠାରେ ପ୍ରାୟ ବର୍ଷେ ଯାଏଁ ରହିବା ପରେ ରଥଯାତ୍ରା ସମୟ ପାଖେଇ ଆସିବାରୁ ବୃନ୍ଦାବନରୁ ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର ଆସିବାରୁ ଯାତ୍ରା କରିଥିଲେ । ବାଟରେ ଅପୂର୍ବ ହୋଇ କିଛି ଦିନ ବିତିଗଲା । ରଥଯାତ୍ରା ସମୟ ହେଲା କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ରଠାକୁ ସେ ଥିଲେ ଅନେକ ଦୂରରେ । ବାହୁଡ଼ା ଯାତ୍ରା ଶେଷ ମଧ୍ୟରେ ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ରରେ ପହଞ୍ଚି ପାରୁଥିବାର ଆଶା ନ ଥିବାରୁ ମନ ତାଙ୍କର ଆକୃଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା । ତିନି ତାଙ୍କର ଆତ୍ମୋକ୍ତି ହେଲା । କରୁଣ ସ୍ୱରରେ ମନର ଆବେଗ ନେଇ ପଥରେ ଗାଉଛନ୍ତି-
‘କଗନ୍ନାଥ ହେ ଗୋସାଇଁ ତୁମ ଶ୍ରୀଚରଣ ବିନୁ ଅନ୍ୟ ଗତି ନାହିଁ ।’

ମନ୍ଦିରରୁ ଫେରିବା ସମୟରେ ସାଙ୍ଗରେ ଆଶାକୁ ଫୁଲ, ପାଦୁକ

ଅନେକ ସମୟରେ ମନ୍ଦିର ଯିବା ସମୟରେ ହେଉ ଅବା ଫେରିବା ସମୟରେ ଜଣେ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ ଆମ ଦୂରା ଭଲ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଯାହା ଶୁଭ ଫଳ ବଦଳରେ ଅଶୁଭ ଫଳ ମିଳିଥାଏ । ଧାର୍ମିକ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏଭଳି କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି ଯାହା ମନ୍ଦିରରୁ ଫେରିବା ସମୟରେ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଫଳରେ ନକାରାତ୍ମକ ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିବାର ଆଶଙ୍କା ଥାଏ । ତେବେ ଆସନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ବିଷୟରେ ଜାଣିବା । ମନ୍ଦିରକୁ ଫେରିବା ସମୟରେ କିଛି କଥା ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ । ମନ୍ଦିର ଯିବା ସମୟରେ ଘଣ୍ଟି ବଜାଇବା ଶୁଭ ବୋଲି ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମରେ ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଫେରିବା ସମୟରେ ଘଣ୍ଟି ବଜାଇବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ମନ୍ଦିରରୁ ଖାଲି ହାତରେ ମଧ୍ୟ ଫେରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ମନ୍ଦିରରୁ ଆସିବା ପରେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଖାଇବା ମଧ୍ୟ ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

ତେବେ ଏହା ପଛର କାରଣ କ'ଣ ସେ ସମ୍ପର୍କରେ ମଧ୍ୟ ଆସନ୍ତୁ ଜାଣିବା । ଧାର୍ମିକ ବିଶ୍ୱାସ ଅନୁସାରେ, ମନ୍ଦିରରୁ ଫେରିବା ସମୟରେ ଘଣ୍ଟି ବଜାଇବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । କାରଣ ଏହା ମନ୍ଦିର ଯିବା ଦୂରା ବୁଝି ହୋଇଥିବା ସକାରାତ୍ମକ ଭାବନା ବା ଶକ୍ତିକୁ ନଷ୍ଟ କରି ଦେଇଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ଆମେ ମନ୍ଦିର ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରିଥାଉ ନକାରାତ୍ମକ ଶକ୍ତି ଦୂର ହୋଇ ସକାରାତ୍ମକ ଶକ୍ତି ବିସ୍ତାର ହୁଏ । ତେଣୁ ଫେରିବା ସମୟରେ ମନ୍ଦିରର ଘଣ୍ଟି ବଜାଇବା ଅନୁଚିତ ବୋଲି ମାନାଯାଇଥାଏ । ଶିବ ମନ୍ଦିରରୁ ଫେରିବା ସମୟରେ ବାଉରୀର ପଛକୁ ଚାହିଁବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମରେ ବିଶ୍ୱାସ ରହିଛି ଯେ, ମନ୍ଦିରରୁ ଫେରିବା ସମୟରେ ଭଗବାନ ଶିବଙ୍କ ଧ୍ୟାନ ଉପରେ ଚାକି ଦୂନିଆକୁ ଗଲିଯାଏ । ଯାହା ଦୂରା ତାଙ୍କୁ ମନିଥିବା କୃପାକୁ ବାଧା ଦେଇପାରେ

। ଏହା ସହିତ, ଅର୍ଚ୍ଚିତ ପୁଣ୍ୟ ମଧ୍ୟ କମିଯାଇଥାଏ । ତେଣୁ ମନ୍ଦିରରୁ ଘରକୁ ଯିବା ସମୟରେ ବାଉରୀର ପଛକୁ ଚାହିଁବାକୁ ପରିହାର କରନ୍ତୁ । ପ୍ରାୟତଃ ଲୋକମାନେ ଦେବା କିମ୍ବା ଦେବତାଙ୍କୁ ପୂଜା କରିବା ପାଇଁ ଫୁଲ, ଫଳ, ମିଠା, ଧୂପ, ଦୀପ ଆଦି ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ଯାଇଥାନ୍ତି । ଭଗବାନଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରିବା ପରେ ସେମାନେ ଘରକୁ ଖାଲି ହାତରେ ଫେରି ଆସିଥାନ୍ତି । ଯାହାକୁ ଅଶୁଭ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇଥାଏ । ତେଣୁ ମନ୍ଦିରରୁ ଫେରିବା ସମୟରେ ଭୋଗ କିମ୍ବା ପାଦୁକ କିମ୍ବା ଫୁଲ, ଫଳ ଆଦି ଚିନିଷ ସାଙ୍ଗରେ ଆଣନ୍ତୁ । ଯାହା ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ଶୁଭମୟ ହେବ ।

ମହାଦେବଙ୍କୁ କ୍ଷୀର ଭାଜିବାକୁ ଲାଗେ ଭକ୍ତଙ୍କ ଲମ୍ବା ଲାଇନ୍

ଭାରତରେ କାହିଁ କେଉଁ କାଳରୁ ରହିଛି ମନ୍ଦିରର ଉଚିତତା । ଏଭଳି ଅନେକ ପ୍ରାଚୀନ ମନ୍ଦିର ରହିଛି, ଯାହାର ରହସ୍ୟ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କୁ ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କରେ, ବୈଜ୍ଞାନିକମାନେ ବି ହୋଇଥାନ୍ତି ଅବାକ୍ । ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ଏକ ରହସ୍ୟମୟା ମନ୍ଦିର ରହିଛି କେରଳରେ । ଯାହା କେତେ ଦେବତାଙ୍କୁ ସମର୍ପିତ । ତେଣୁ ଏହି ମନ୍ଦିର କେତେ ସୁନ୍ଦର ଲାଗେ ମଧ୍ୟ ଜଣାଶୁଣା । ଏହି ମନ୍ଦିର ବିଶେଷତା ହେଉଛି, ଏଠାରେ ଭକ୍ତ ଭଗବାନଙ୍କ ଉପରେ ଯେଉଁ କ୍ଷୀର ଚଢ଼ାନ୍ତି ତାହା ରଙ୍ଗ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଥାଏ । କେରଳର କାବେରୀ ନଦୀ କୂଳରେ ରହିଛି ଏହି ମନ୍ଦିର । ଭଗବାନ ଶିବ ଏହି ମନ୍ଦିରର ଆରାଧ୍ୟ ଦେବତା । ମହାଦେବଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଏଠାରେ ରାହୁ ଓ କେତୁ ଭଗବାନଙ୍କ ପ୍ରତିମା ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାପନା କରାଯାଇଛି । କେରଳର କିଜାପେଟ୍ଟୁପଲ୍ଲୀ ଗାଁରେ ରହିଛି ନାଗନାଥପୁରୀ ମନ୍ଦିର । କାବେରୀ ନଦୀ କୂଳରେ ନିର୍ମିତ ମନ୍ଦିରରେ କେତୁ ଗ୍ରହ ପୂଜା ପାଉଛନ୍ତି ଶିବ । ମହାଦେବଙ୍କୁ ଏଠାରେ ନାଗନାଥ କୁହାଯାଏ । ଲୋକମାନେ ବହୁ ଦୂରଦୂରାନ୍ତରୁ ଆସି ଏହି ମନ୍ଦିରରେ ରାହୁ-କେତୁ ଉପରେ କ୍ଷୀର ଅର୍ପଣ କରନ୍ତି । ସବୁଠାରୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକରକ ବିଷୟ ହେଉଛି ଯେ, ଯେଉଁମାନେ କେତୁ ଗ୍ରହର ତୁଟିରେ ପାଟିତ ସେମାନଙ୍କ କ୍ଷୀରର ରଙ୍ଗ ବଦଳିଯାଏ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । କ୍ଷୀରର ରଙ୍ଗ ଧଳାକୁ ନାଳ ପଡ଼ିଯାଏ । ତେବେ ଏଠାରେ କ୍ଷୀର ଭାଜିଲେ ରାହୁ ଓ କେତୁ ଶାନ୍ତି ହୋଇଥାନ୍ତି ବୋଲି ସ୍ଥାନୀୟ ଲୋକେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି । କିଭଳି କ୍ଷୀରର ରଙ୍ଗ ନାଳ ହୁଏ ତାହା ଆଜି ବି ରହସ୍ୟ ଘେରରେ । ବହୁ ପ୍ରାଚୀନ ପୁରାତନ ଏହି ମନ୍ଦିର । ମନ୍ଦିରର ନିର୍ମାଣ ଶୈଳୀ ମଧ୍ୟ ବେଶ୍ ଆକର୍ଷଣୀୟ । ପୌରାଣିକ କଥା ଅନୁଯାୟୀ, ରାହୁ ଅନେକ ବଳଶାଳୀ ରାକ୍ଷସ । ରାହୁକୁ କୁଟନାତି, ରାଜନାତି, ଭ୍ରମ, ସତ୍ତା ପଦର ଗ୍ରହ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ସେହିଭଳି କେତୁକୁ ମେଷକାରକ ଓ ରହସ୍ୟମୟା ଗୁପ୍ତ ବିଦ୍ୟା ପ୍ରଦାୟ ଗ୍ରହ କୁହାଯାଏ । କୁଣ୍ଡଳୀରେ ରାହୁ କେତୁଙ୍କ ପାଇଁ କାଳସର୍ପି ଦୋଷ ମଧ୍ୟ ଲାଗିଥାଏ । ପୌରାଣିକ ମାନ୍ୟତା ଅନୁସାରେ, ରକ୍ଷିତ ପାଳିବା ଅଭିଶାପରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ଲାଗି କେତୁ ଦେବତା ଏହି ମନ୍ଦିରରେ ଭଗବାନ ଶିବଙ୍କୁ ପୂଜନ କରିବା ଲାଗି ଆରାଧନା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଆରାଧନାରେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଶିବରାତ୍ରିରେ ଭଗବାନ ଶିବ କେତୁଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ ଦେଇଥିଲେ । ଏସବୁ କେତୁଙ୍କୁ ଅଭିଶାପରୁ ମୁକ୍ତ କରିଥିଲେ । କେତୁଙ୍କୁ ସ ପ ୍ର ଳ ଦେବତା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । କିମ୍ବଦନ୍ତୀ କି ଶରୀରକୁ କେତୁଙ୍କୁ ଦେବତା କି ନୁହେଁ ଦେବତା କି ନୁହେଁ କେତୁଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ ମନୁଷ୍ୟର ହେଇଥିବା ବେଳେ ବାକି ଶରୀର ସର୍ପର ।

କାହିଁକି ଗୁପ୍ତ ରଖାଯାଏ କିନ୍ନରଙ୍କ ଅନ୍ତିମ ସଂସ୍କାର

ସାମାଜିକ ମନୁଷ୍ୟର କେବଳ ଦୁଇଟି ଦିଗ ବିଷୟରେ ପ୍ରାୟତଃ ଆଲୋଚନା କରାଯାଏ । ଗୋଟିଏ ପୁରୁଷ, ଅନ୍ୟଟି ନାରୀ । ତଥାପି, ଇଣ୍ଡିଆ ମନୁଷ୍ୟତାର ଏକ ବୃତ୍ତାନ୍ତ ରୂପ ମଧ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଆମେ କିନ୍ନର ବୋଲି କହୁଛୁ । ସମାଜର ଅନେକ ଏମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଦୂରତା ବଜାୟ ରଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ କିନ୍ନରମାନଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତି ଅନେକ ଶୁଭ ଅବସରରେ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଏ । ସେମାନଙ୍କ ଆଖ୍ୟାୟିକା ଯେତେକି ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଏ, ସମାଜର ଅଭିଶାପକୁ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଲୋକ ଭୟ କରନ୍ତି । ତଥାପି କିନ୍ନର ସମ୍ପ୍ରଦାୟର କିଛି ରହସ୍ୟ ରହିଛି ଯାହା ବିଷୟରେ ଆଜି ମଧ୍ୟ ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ଅଜ୍ଞ । ଏହି ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ସେମାନଙ୍କ ଶବଦାହ ବା ଅନ୍ତିମ ସଂସ୍କାର ପରମ୍ପରା । କିନ୍ନର ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ମଧ୍ୟରେ ଶବଦାହକୁ ଗୁପ୍ତ ରଖାଯାଏ । ଦାହ

କରାଯିବ । ପରିବର୍ତ୍ତେ ମରଣୋତ୍ତର କବର ଦିଆଯାଏ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ, କିନ୍ନରମାନଙ୍କ ଅନ୍ତିମ ସଂସ୍କାର ସହିତ ଜଡ଼ିତ ରାତିନାତି ମଧ୍ୟରାତ୍ରିରେ କରାଯାଏ ।

ଶବଦାହ ଯାତ୍ରାକୁ ଗୁପ୍ତ ରଖିବା ପଛରେ ଥିବା ବିଶ୍ୱାସ: କିନ୍ନରଙ୍କ ଅନ୍ତିମ ଯାତ୍ରା ସବୁବେଳେ ଅନ୍ୟ । କୁହାଯାଏ ଯେ କିନ୍ନରଙ୍କ ଶବକୁ ଚାରି କାନ୍ଧରେ ବୁଝି ବନ୍ଦୀ ଠିଆ କରି ବୋହି ନିଆଯାଏ । କିନ୍ନରମାନଙ୍କ ଶବଯାତ୍ରା ଏବଂ ଶେଷ ସଂସ୍କାରକୁ ନେଇ ଗୁପ୍ତ ରଖିବାରେ ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକରକ ବିଶ୍ୱାସ ରହିଛି । କୁହାଯାଏ ଯେ ଯଦି କେହି କିନ୍ନରଙ୍କ ଶବଯାତ୍ରା କିମ୍ବା ଶବ ଦେଖନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନ କିନ୍ନର ହୋଇପାରେ । କିନ୍ନରମାନେ ସେମାନଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁରେ ଶୋକ ନୁହେଁ ବରଂ ଏହାକୁ ଉତ୍ସବ ଭାବେ ପାଳନ କରନ୍ତି । କିନ୍ନରମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ଯେ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଆତ୍ମା ଜୀବନର ଦୁଃଖକୁ ମୁକ୍ତି ପାଇଛି । ଏହି ସମୟରେ, କିନ୍ନରମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଦେବତା ଭାବନାକୁ ପୂଜା କରନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ମୃତ ଆତ୍ମା ପୁନର୍ବାର କିନ୍ନର ଭାବରେ ଜନ୍ମ ନ ନିଅନ୍ତୁ । ଶବଦାହ ପରେ, କିନ୍ନରମାନେ ଏକ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ବ୍ୟାପୀ ଉପବାସ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରନ୍ତି ଏବଂ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଆତ୍ମାର ଶାନ୍ତି ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ।

କିନ୍ନର ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ମଧ୍ୟରେ ଶବଦାହକୁ ଗୁପ୍ତ ରଖାଯାଏ । ଦାହ କରାଯିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ମରଣୋତ୍ତରକୁ କବର ଦିଆଯାଏ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ, କିନ୍ନରମାନଙ୍କ ଅନ୍ତିମ ସଂସ୍କାର ସହିତ ଜଡ଼ିତ ରାତିନାତି ମଧ୍ୟରାତ୍ରିରେ କରାଯାଏ ।

ଶବକୁ ପୋଡ଼ିବାର ପରମ୍ପରା: ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମରେ ଶବଦାହ କରାଯାଏ, କିନ୍ତୁ କିନ୍ନରଙ୍କ ଶରୀରକୁ କବର ଦିଆଯାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ମାଟିତଳେ ପୋଡ଼ି ଦିଆଯାଏ । ଶବଦାହ ପୂର୍ବରୁ, କିନ୍ନରମାନେ ଶରୀରକୁ ଧଳା କପଡ଼ାରେ ଗୁଡ଼ାଇ ଦିଅନ୍ତି । ସେମାନେ ବିଶେଷ ଭାବେ ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତି ଯେ, ଶରୀର ଯେକୌଣସି ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ରହୁ, ଯାହା ଦୂରା ଆତ୍ମା ମୁକ୍ତି ପାଇପାରିବ । ଗରୁଡ଼ ପୁରାଣ ଅନୁସାରେ, କିନ୍ନରମାନଙ୍କୁ ଯଶ ଏବଂ ଗର୍ବରୁ ବଞ୍ଚାଇ ଦିଆଯାଇଛି ।

